

פרשת פינחס

- **"פִּינְחָס בֶּן-אֱלֶעָזָר"** (כח,יא) - **"פִּינְחָס"** כתוב מלא יוד לומר שהחיריק בפא הוא חיריק מלא, דהיינו תנועה גדולה, לכן השוא שבנון שאחריו הוא שוא נע. גם כשיבוא השם **"פִּנְחָס"** חסר בלא יוד כגון **"חֲפְנִי וּפִנְחָס"** (שמואל א א,ג), וגם במקרה זה מתייחסים לחיריק כחיריק-מלא והשוא שאחריו הוא שוא נע, והוא הדין לכל מילה שחסרה בה יוד שהיתה ראויה לבוא בתוכה. לדוגמא **"יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה"** (בראשית מח,כ) שהיה ראוי להיות עם יוד - **"יִשְׁמַךְ"** שהרי שורשו **"שִׁים"**. ועיין בקונטרס כללי הקריאה של הרב יוסף זליכה שליט"א סעיף י".
- **"הָשִׁיב אֶת-חֲמָתִי"** - המם בקמץ רחב לא בחולם. ובחולם פירושו אם-אשתי כמו ש**"חֲמֹתָהּ"** במגילת רות פירושו אם-בעלה. אם כן שינוי זה משנה משמעות, מ"מ האשכנזים והתימנים אינם מבחינים בהגייה בין קמץ רחב לקמץ חטוף הדומה לחולם.
- **"בִּקְנָאוּ"** - כתב הראב"ע שהייתה הנון צריכה להדגש מפני הבניין הכבד אבל הוקלה הנון כדי להקל על הלשון. וכמוה מצאנו בפסוק **"וַיִּקְנָאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים"** (בראשית כו,יד).
- **"אֲשֶׁר הִכָּה אֶת-הַמִּדְיָנִית"** (כח,יד) - ההא של **"הִכָּה"** בקובץ לא בחיריק. ואלא שקשה מה הפירוש של **"אֶת-הַמִּדְיָנִית"** ובאמת פירושו **"עם המדינית"** כי הרבה פעמים בה **"את"** במקום **"עם"**.
- **"וַיְהִי אַחֲרֵי הַמִּנְפֶּה"** (כו,א) - פסקא באמצע הפסוק, ואין לטעות ולהטעים את המילה **"הַמִּנְפֶּה"** בסוף-פסוק, אלא באתנח.
- **"מִשְׁפַּחַת הָרְאוּבֵנִי"** (כו,ז) - עיין במנחת-שי שהריש מועמדת והיא נקראת בשורוק, והאלף שבאמצע נחה ולא נשמעת בביטוי, כמו במילים ראש וראשון שלא שומעים את האלף שבהם. וכמוהו **"יִרְאוּ אֶת-יְיָ קִדְשׁוֹ"** (תהלים לד,י).

- **"בֹּאכֵל הָאֵשׁ אֶת חֲמִשִּׁים וּמֵאֹתִים אִישׁ"** (כו,י) - ללא הא הידיעה שלא כמו בפסוק **"וְאֵשׁ יֵצֵא מֵאֵת יְיָ וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֹתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֶּטֶרֶת"** (טז,לה).
- **"שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים (תְּבִיר) אֱלָף (טֶרְחָא) וּמֵאֹתִים"** (כו,יד) - הטעם טרחא (טפחא בלשון אשכנז) הוא מפסיק יותר מתביר, ולכן צריך לקצר מעט בהפסקה שלאחר התיבה המוטעמת בתביר ולהאריך יותר בהפסקה שלאחר התיבה המוטעמת בטרחא. שאם לא כן, יובן שמספר משפחות השמעוני הוא 1,222 (שנים ועשרים ועוד אלף ומאתים), ובאמת הוא 22,200 (שנים ועשרים אלף ועוד מאתיים).

הערות בפרשת קרבן התמיד ומוסף של שבת וראש חודש

- **"וְאָמַרְתָּ לָהֶם"** (כח,ג) - כאן המקום היחידי בתורה שכתוב **"וְאָמַרְתָּ לָהֶם"** ובכל שאר המקומות בתורה כתוב **"וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם"** כמו אצלנו בפסוק ב'.
- מילת **"וְאָמַרְתָּ"** מלרע מפני ואו המהפך ללשון עתיד.
- **"עֲלֶה תָּמִיד"** (פסוק ג) - מילת **"עלה"** מסתיימת בהא והתיו של **"תמיד"** רפויה. ובהמשך (בפסוק ו) **"עֲלֹת תָּמִיד"** מילת **"עלת"** מסתיימת בתיו והתיו של **"תמיד"** דגושה.
- **"אֶת-הַכֶּבֶשׂ אֶחָד"** (פסוק ד) - ולא האחד כמו למשל בפסוק ו'.
- **"הָעֹשֶׂה"** (פסוק ו) - היוד רפה למרות שבאה לאחר קובץ שהיא תנועה קטנה.
- **"וַיִּבְרָאֵשׁ חֲדָשִׁיכֶם"** (פסוק יא) - הריש בקמץ רחב לא בחולם או קמץ חטוף.
- **"וַיַּעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ"** (פסוק טו) - היוד בצירי לא בפתח.